

ка, неизбежен за *декадентския* почерк на поета. От същия период са две стихотворения с императивно поднесен лайт-мотив – „Възход“ (1906) и „Възхожда тя“ (1907) – характерни именно с противопоставянето *огън (горене, зной, плът) – светлина (сияние)*:

*ти най-жестоко ме рани –
и огън-рана зей...*

*...Сияние вълшебно и слепя.
Ни облак в пламнал небосвод
за миг да те притули...*

(„Възход“)

Възхожда тя и грей – звезда на моя блян несвесен

гледайте звездите, вижте я сред тях, –

елате, жрици на желанията знойни...

(„Възхожда тя“)

Всъщност, за да се достигне тази дълбока разграниченост в означаването (например във „Възход“ образите *сияние вълшебно и пламнал небосвод* са скрито антиномични), е изминат дълъг път на семиотизиране. (Тук можем да избързаем със заключението, че във времето на 1905–6 г. поетът охотно ползва неговите резултати, ефектно контаминирайки полярни същности: „Аз съм зной и скреж“ – „Демон“, 1906). От 1907 г., която до голяма степен е повратна в Яворовия тип означаване, започва нахлуване на автореминисценции, на усилено цитиране на знаци и значения в нов контекст. Достатъчно красноречив е следният оксиморон: „злобата на вечнопобеждаващото време, / против зноя мраз!“ – „Да славим пролетта“). Ранните